

Arrest

nr. 284 521 van 9 februari 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 29 november 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 augustus 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 20 januari 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende, bij aangetekend schrijven van 23 juli 2021, een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd, op grond van de gezondheidsproblematiek van B.Si., zijn minderjarige dochter.

1.2. Op 26 augustus 2021 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, op grond van de vaststelling dat niet het vereiste identiteitsdocument werd voorgelegd of het bewijs van de vrijstelling van deze voorwaarde werd aangebracht, de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 23 juli 2021 onontvankelijk wordt verklaard.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 24 augustus 2022 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“De heer

Naam + voornaam: [B.Y.] [...]

nationaliteit: Albanië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 7 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen:

Betrokkene verklaart in zijn asielprocedure op 10.09.2019 het grondgebied te hebben betreden. Op 07.10.2020 werd zijn asielprocedure afgesloten met een bevestigende beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het toegestane verblijf van maximaal 90 dagen op 180 dagen is heden ruimschoots overschreden.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, van de artikelen 62, § 2 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“1. De verzoekende partij - de heer [B.Y.] - behoort tot een Albanees gezin (moeder en vader) met één meerderjarig kind ([B.Sa.], [...]) - dus pas 18 jaar) en één minderjarig kind ([B.Si.], [...]).

Het gezin heeft een hechte band met elkaar en zijn samenwonend. [...]

Op 8 september 2019 verliet het gezin Albanië. Zij reisden op illegale wijze in een vrachtwagen naar België, alwaar zij toekwamen op 10 september 2019. Sindsdien verlieten zij België niet meer. Zij verblijven dus onafgebroken in België sinds 10 september 2019.

Door de verzoekende partij werd een verzoek tot internationale bescherming ingediend op 13 september 2019. Op 16 oktober 2019 volgt evenwel de beslissing waarbij het verzoek tot internationale bescherming wordt afgewezen als kennelijk ongegrond. Door de verzoekende partij werd beroep aangetekend tegen deze beslissing, doch dit beroep werd verworpen met een arrest van 7 oktober 2020.

Het gezin is zelf onvermogen. Zij verzochten daarom tot het verkrijgen van materiële hulp (opvang) door Fedasil bij het indienen van hun verzoek tot internationale bescherming. Dit werd hen toegekend. Het gezin verblijft hierdoor sindsdien in het opvangcentrum [...]. Zij hebben aldus een vaste verblijfplaats in België.

Beide kinderen zijn schoolgaand in de directe nabijheid van het opvangcentrum. [...]. Zij volgen derhalve Nederlandstalig onderwijs.

Door de verzoekende partij werd bovendien een aanvraag ingediend op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet, waardoor verweerder tevens rekening diende te houden met de medische situatie van de minderjarige dochter van het gezin ([B.Si.]).

De verzoekende partij voegde het standaard medisch attest (zie stuk 2 bij de aanvraag), opgesteld door Dr. [B.], toe bij de ingediende aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet van 26 augustus 2021. Dit standaard medisch attest werd opgesteld op 17 juni 2021 en voorzien van de duidelijke identificatiegegevens van de minderjarige [B.Si.].

Naast het standaard medisch getuigschrift, voegde de verzoekende partij nog volgende bijlagen toe aan de aanvraag:

- Onder stuk 3: medisch verslag van Dr. [V.] dd. 19.05.2021.
- Onder stuk 4: verslag dienst neurologie dd. 18.03.2021.
- Onder stuk 5: kopie medisch dossier opvangcentrum.

De ernst van de aandoening van de minderjarige [B.Si.] blijkt uit de bijgebrachte attesten. De minderjarige [Si.] kampt met ernstige medische (fysieke en mentale) problemen. Op onvoorzienbare momenten valt zij neer en verliest zij elk bewustzijn. Nadat zij terug bij bewustzijn komt, is zij hysterisch (liggen op de grond, wenen, ogen toeknippen, soms smakkend) en reageert zij niet op haar omgeving. Zij werd hiervoor reeds opgenomen op de spoeddiensten. Zij volgt tevens therapie sinds 29 oktober 2019 omwille van slaapproblemen, overmatig piekeren en psychosomatische klachten. Op 3 december 2020 raakt [Si.] tevens betrokken in een verkeersongeval als fietser, waarbij zij gekwetst raakte aan haar hoofd, rechterbeen en bekken. Zij draagt hier momenteel nog de gevolgen van.

Uit de medische attesten die werden gevoegd aan de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet wordt derhalve de medische situatie beschreven waarmee de minderjarige [B.Si.] te kampen heeft.

De aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet werd bovendien afgewezen als onontvankelijk op 26 augustus 2021. Als rechtsgrondslag wordt verwezen naar artikel 9ter, §3, 2° Vreemdelingenwet. Er werd derhalve geen inhoudelijk onderzoek verricht - naar de opgeworpen medische situatie - door de verwerende partij. Bij het nemen van de verwijderingsbeslissing kan dus geenszins verwezen worden naar deze beoordeling.

2. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Dit artikel stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM. Volgens de Grote Kamer van het EHRM kan artikel 3 EVRM immers geschonden worden indien er “grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in zeer nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling, of géén toegang tot deze behandeling in zijn herkomstland zou krijgen” (arrest Paposhvili, § 183).

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt daarom steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Dit geldt in het bijzonder gelet op de langdurige periode dat de verzoekende partij verblijvende is in België en de medische situatie van de minderjarige [Si.]. Verzoeker behoort tot een gezin. Zij zijn sinds meer dan drie jaar verblijvende in België [...].

De verzoekende partij verwijst hiervoor naar bovenvermelde elementen onder randnummer 1.

3. Door de bestreden beslissing, waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt opgelegd, wordt de verzoekende partij onttrokken van zijn vertrouwde omgeving (alwaar hij verblijft sinds 10 september 2019) en zijn gezin in België. Er wordt ook geen rekening gehouden met de medische situatie van de minderjarige dochter van het gezin ([B.Si.]).

De bestreden beslissing heeft dan ook een verregaande impact op verzoeker en zijn gezin.

De bestreden beslissing van 24 augustus 2022 omvat echter op geen enkele manier een individueel onderzoek of afdoende motivering inzake de (bekende) persoonlijke situatie van de verzoekende partij. De bestreden beslissing overweegt louter dat de verzoekende partij langer verblijft in het Rijk dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen zoals voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen.

In de motieven van de bestreden beslissing wordt immers gesteld (stuk 1):

“Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen:

Betrokkene verklaart in zijn asielprocedure op 10.09.2019 het grondgebied te hebben betreden. Op 07.10.2020 werd zijn asielprocedure afgesloten met een bevestigende beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het toegestane verblijf van maximaal 90 dagen op 180 dagen is heden ruimschoots overschreden”.

Wanneer de verwerende partij evenwel een verwijderingsmaatregel neemt, dan volstaat het niet alleen om het onwettig of verstreken verblijf vast te stellen om er rechtsgevolgen aan te koppelen. Het bestuur moet bij deze beslissing rekening houden met de grondrechten van de vreemdeling zoals beschreven in artikel 74/13 Vreemdelingenwet. De formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen vereist dat de verwerende partij de feitelijke en juridische gronden uiteenzet waarop deze is gebaseerd. Wanneer de verwerende partij beveelt het grondgebied te verlaten, moet hij daarbij in het bijzonder rekening houden met de grondrechten van de vreemdeling en uitleggen hoe hij rekening heeft gehouden met de vereisten uit artikel 74/13 Vreemdelingenwet, namelijk het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand.

Een bevel om het grondgebied te verlaten heeft een eigen juridische draagwijdte en moet specifiek gemotiveerd zijn. Een bevel om het grondgebied te verlaten dat hier niet aan voldoet, schendt artikel 62, §2 Vreemdelingenwet en artikel 3 van de Wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen van 29 juli 1991 (RvS 9 juni 2022, nr. 253.942).

4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Deze bepalingen werden geschonden.

In het arrest van 31 januari 2022 (nr. 267.608) werd reeds geoordeeld als volgt: “De betrokkene moet kennis kunnen nemen van de redenen waarom de aangehaalde gezondheidstoestand volgens het bestuur een verwijderingsmaatregel niet in de weg staat. De verwerende partij erkent in de nota met opmerkingen dat het doel van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, erin bestaat het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen. Het doel van de formele motiveringsplicht is bijgevolg nauw verwant met de rechten van verdediging van de rechtsonderhorige. De vermeldingen in het bestreden bevel laten de verzoekende partij toe deels kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd besloten het bevel om het grondgebied te verlaten te geven, nu de iure verwezen werd naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en daaromtrent ook de facto wordt gemotiveerd. Echter, de motieven laten niet toe te weten waarom de aan het bestuur kenbaar gemaakte gezondheidsredenen van haar minderjarige dochter, die mogelijks betrekking hebben op “meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag” zoals bedoeld in de aanhef van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, niet verhinderen dat een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven. Dienaangaande kan niet gesteld worden dat het normdoel dat ten grondslag ligt aan de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 is bereikt.

Het verweer in de nota met opmerkingen dat de verzoekende partij alle feitelijke motieven kent die aan de basis liggen van de bestreden beslissing, waardoor is voldaan aan de formele motiveringsplicht, kan geenszins worden bijgetreden, nu geenszins blijkt dat de motieven omtrent het hoger belang en de gezondheidstoestand van haar dochter B.S., zoals deze blijken uit de analyse betreffende “Artikel 74/13” samen genomen met het advies van een ambtenaar-geneesheer, op enig ogenblik aan de verzoekende partij ter kennis is gebracht”.

Uit rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de motieven kenbaar moeten zijn, hetzij vóór de beslissing wordt genomen (RvS 25 april 1994, nr. 47.012; RvS 27 februari 1995, nr. 51.775), hetzij ten laatste met de eindbeslissing (RvS 25 januari 2007, nr. 167.144; RvS 7 augustus 2008, nr. 185.636). Een aanpak van het bestuur waarbij de mededeling van de motieven afhankelijk wordt gemaakt van het initiatief van de bestuurde is niet verenigbaar met de formele motiveringsplicht (RvS 14 juni 2010, nr. 205.127; in dezelfde zin: “deze wet [van 29 juli 1991] legt de betrokkene niet op zelf om de mededeling van het advies te vragen” RvS 17 januari 1996, nr. 57.548).

Precies omwille van die wapengelijkheid kan een eventuele inzage van het dossier, voorafgaand aan het beroep, om de naleving van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet na te gaan, evenmin garant staan voor een doeltreffende rechtsbescherming. Luidens artikel 6, §5 van de wet 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur heeft het bestuur dat niet onmiddellijk op een vraag tot inzage kan ingaan of deze vraag afwijst, immers een termijn van dertig dagen na ontvangst ervan om de verzoeker in kennis te stellen van de redenen van het uitstel of de afwijzing en wordt de aanvraag bij ontstentenis van een kennisgeving binnen de voorgeschreven termijn, geacht te zijn afgewezen. Deze termijn van dertig dagen is gelijk aan de beroepstermijn die de wetgever in artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet heeft ingesteld voor het indienen van een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Eén en ander maakt het mogelijk dat de beroepstermijn van een verzoeker de facto wordt ingekort door het talmen van het bestuur bij het verlenen van inzage of wordt uitgehouden doordat de termijn uit het voormelde artikel 6, §5 van de wet van 11 april 1994 zonder gevolg verstrijkt (zie ook GwH 12 juli 2012, nr. 88/2012, B.36.4 waarin het Hof stelt dat de bij de wet van 11 april 1994 ingevoerde procedures en termijnen onverenigbaar zijn met de termijn voor het indienen van het verzoekschrift tot nietigverklaring bij de Raad). Recent stelde de Raad van State nog in zijn cassatiearrest van 17 juni 2020 met nr. 247.821 dat het voordeel van de rechten van verdediging niet is onderworpen aan de vereiste dat de verzoeker toegang tot het administratief dossier vraagt voor het indienen van zijn beroep.

De verzoekende partij werd via de motieven van de bestreden beslissing niet in de mogelijkheid gesteld na te gaan of werd uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of die gegevens correct werden beoordeeld, en of op grond daarvan in redelijkheid kon worden gekomen tot het nemen van de bestreden beslissing, opdat zij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, en in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM, dringt zich op.

5. [L]outer ten overvloede, merkt de verzoekende partij nog op dat minstens niet blijkt dat door de verwerende partij een zorgvuldige en derhalve ook redelijke afweging werd gemaakt waarbij de private belangen van de verzoekende partij op een zorgvuldige manier werden overwogen alvorens het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Het staat immers vast dat de verwerende partij hiertoe is gehouden, gelet op de vereisten van artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet, doordat de verzoekende partij door de verwijderingsbeslissing zal worden onttrokken van zijn vertrouwde omgeving (alwaar hij verblijft sinds 10 september 2019) en zijn gezin in België.

Hierdoor dringt zich in elk geval een schending op van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM, in samenhang gezien met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.”

2.2. Het staat in casu niet ter discussie dat verzoeker verweerder in kennis heeft gesteld van medische stukken om aan te tonen dat het voor zijn minderjarige dochter en derhalve ook voor hem als ouder, die instaat voor de opvang van dit kind, niet mogelijk was om terug te keren naar het land van herkomst. In de bestreden beslissing kan evenwel niet worden gelezen waarom verweerder de door verzoeker aangevoerd argumentatie omtrent de medische problemen van zijn kind en de nood aan het behouden van de gezinseenheid niet beschouwt als een beletsel om deze beslissing te nemen. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt nochtans dat verweerder bij het nemen van een beslissing tot

verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Verweerders betoog in zijn nota met opmerkingen dat voormelde wetsbepaling geen formele motiveringsplicht inhoudt, doet geen afbreuk aan het feit dat er, op grond van artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wel een formele motiveringsplicht op hem rust en dat uit de overwegingen in de bestreden beslissing niet kan worden afgeleid waarom de door verzoeker voorgehouden problemen niet worden beschouwd als een hinderpaal om deze beslissing te nemen.

De door verweerder verstrekte toelichting, dat uit een administratieve nota van 24 augustus 2022 blijkt dat hij de verplichting die voortvloeit uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in aanmerking nam, leidt niet tot het besluit dat in voorliggende zaak aan de formele motiveringsplicht werd voldaan. De in deze nota opgenomen redengeving waarom de gezondheidstoestand van verzoekers dochter niet relevant wordt geacht en het hieraan gelieerde standpunt dat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is, is immers niet in de bestreden beslissing opgenomen, zodat verzoeker er geen kennis van kon nemen en niet de mogelijkheid had om zijn rechtsmiddelen met volledige kennis van zaken aan te wenden. In dit verband moet nog worden geduoid dat een eerdere beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten reeds door de Raad werd vernietigd bij arrest nr. 267 607 van 31 januari 2022 omdat een motivering omtrent de aangevoerde gezondheidsproblematiek van verzoekers dochter ontbrak.

Daargelaten de vraag of nog nuttig kan worden verwezen naar een medisch advies dat werd opgesteld op 19 augustus 2021, en dus meer dan een jaar voordat de bestreden beslissing werd genomen, moet ook worden aangegeven dat uit geen enkel stuk duidelijk blijkt dat verzoeker ooit effectief in kennis werd gesteld van de inhoud van voormeld medisch advies. Er kan dan ook niet worden geoordeeld dat hij, ingevolge dit medisch advies, al op de hoogte was van de precieze reden(en) waarom verweerder van oordeel was dat de medische situatie van B.Si. niet werd beschouwd als een beletsel om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen. Hierbij merkt de Raad op dat verweerder ook al overging tot de intrekking van een vorige beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, nadat werd vastgesteld dat was nagelaten om het medisch advies dat op 19 augustus 2021 werd opgesteld aan verzoeker ter kennis te brengen. Daarenboven wordt in de bestreden beslissing ook geenszins verwezen naar dit medisch advies en geeft verweerder niet aan dat hij dit advies volgt en hij zich de inhoud ervan eigen maakt. Verweerders betoog in de nota met opmerkingen dat het administratief dossier een actuele beoordeling van de medische problematiek door een door hem aangestelde ambtenaar-geneesheer bevat, waarin wordt geoordeeld dat er geen medische tegenindicatie is tot reizen, dat er geen bewijs is van een lopende behandeling en dat de eventuele psychologische begeleiding voor zoveel als nodig beschikbaar is in het land van herkomst, laat niet toe tot een ander besluit te komen.

Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat verzoeker terecht aanvoert dat de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, werd geschonden.

Aangezien een onderdeel van het aangevoerd middel leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 augustus 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK